

štev. 3.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. marca 1913.

In o tebi sanjam . . .

Tam čez daljne griče
vesna roznata hiti,
radost s sabo pelje,
radost srečnih, jasnih dni . . .

Aj, o tebi, Vesna,
tíhi gáji sanjajo,
v sladkem snu že tebi
se vrhovi klanjajo. —

V tajnostnem nemiru
tíhi gáji že drhté,
v tajnem hrepenenju,
koprnjenju šelesté — —

In o tebi, Vesna
mila, sanjam tudi jaz,
tebe željno kliče
tíhe pesmi moje glas :

Da s skrivnostnim dihom
radost vdihneš mi v srcé,
da mi nove nade
v tvojem dihu zaplamté.

Vekomir.

Angelsko omizje.

6. Sv. Janez Berhmans.

Med odličnjaki pri angelski mizi se pač sme poleg sv. Alojzija in Stanislava takoj imenovati tudi sv. Janez Berhmans. Saj se ta angelski mladenič odlikuje po enakih vrlinah; saj so si vsi trije tako zelo podobni. Vsi trije so se posvetili v istem redu in zgodaj dovršili svojo nalogo z ne-

Sv. Berhmans.

navadno popolnostjo. Vsi trije so bili goreči častilci Matere božje; vsi trije so neomadeževano ohranili sveto čistost in umrli v krstni nedolžnosti. Vsi trije so se junaško vojskovali z enakim orožjem, kakršno vidite na sliki: Jezusov križ, rožni venec, Marijin kip, redovniška pravila, ki spominjajo na točno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti.

Tukaj naj posebej omenim le ono izredno veliko ljubezen in pobožnost, ki jo je imel sveti Berhmans do presvetega Rešnjega Telesa.

Že v zorni mladosti si je pritrgoval spanje in zgodaj vstajal, zato da je vsak dan mogel iti k sveti maši. Vsako jutro je bil pri dveh ali treh sv. mašah. Največje veselje mu je bilo, če je smel streči pri sv. maši. In kako vzorno lepo je opravljal to sveto opravilo, ljudem v vzpodbudo in angelom v veselje.

Nekaj posebnega je bilo pri tem svetem dečku, da je zgodaj zahrepenel po sv. obhajilu.

Neko jutro, bil je ravno velik praznik, je Berhmans ponavadi z veliko pobožnostjo kleče molil pri sv. maši. Veliko ljudi je šlo k sv. obhajilu. Ko jih

vidi, kako se drug za drugim bližajo mizi Gospodovi, se tudi v njegovem srcu vzbudi nepopisno veliko hrepenenje po Jezusu. Nekaj ga tako močno vabi in vleče, da bi šel tudi on za drugimi. Srce mu glasno bije, oko se mu žari. Ko se mašnik obrne in kaže sveto hostijo, rekoč: »Glej, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta,« so njegove želje po Jezusu tako velike, da se jim komaj ustavlja ter le z nekako silo še ostane na svojem mestu. Ljubemu Jezusu je bilo gotovo vseč tako hrepenenje, zato mu navda misel, naj gre k svojemu spovedniku in naj mu vse razodene, kako mu je pri srcu, in naj ga prosi, da bi že skoraj smel iti k sv. obhajilu.

Ves zamišljen pa veselega srca gre po sv. maši domov in se takoj začne z vso resnobo pripravljati za preimenitno opravilo. Ko meni, da je dovolj pripravljen, gre neki večer k svojemu dušnemu vodniku. Boječe, pa vendar zaupno ga začne prositi: »Duhovni oče, neko pristrčno prošnjo imam do vas. Moje srce tako hrepeni po sv. obhajilu, da se ne morem več ustavljati. Res, da sem šele 11 let star in tudi nisem vreden: pa bi vendar tako rad, zelo rad!«

»Prav, dragi moj Janko!« odgovori modri spovednik; »ničesar ti ne morem bolj privoščiti kakor to srečo. Le lepo se pripravljaj z zglednim vedenjem; in svetujem ti, da se pripraviš tudi za dolgo spoved.«

»O,« zakliče zdaj srečni deček, ki ne vé, ali bi se od veselja smejal ali jokal, »sem že pripravljen; resno sem te dni premišljeval in preiskal vse svoje življenje, in zelo bi bil hvaležen, ko bi smel precej nocoj opraviti dolgo spoved.« In komaj to izgovori, že kleči mali grešnik, ali recimo rajši, mali svetnik, pred svojim spovednikom ter se obtoži vsega, kar je imel za greh. Ta »dolga« spoved je bila pač kratka in spovednik ga je moral le tolažiti in poučiti, da bi ne bil imel kaj za greh, kar ni greh.

Sreča in radost, ki jo je zdaj čutil mladi svetnik, in še posebno na dan prvega sv. obhajila, se ne dá popisati, čutiti jo more le mlado, angelsko nedolžno srce.

Sv. obhajilo — »kruh močnih«, ki ga je odslej pogostoma prejemal, vselej zelo skrbno pripravljen, mu je še največ pripomoglo k temu, da je postal vzornik oni mladini, ki hrepeni po stalnem napredovanju v dobrem ali po krščanski popolnosti.

7. Otrok, ki se želi pridružiti angelskemu omizju.

Neki protestantski pridigar na Angleškem pride nekoč s svojo petletno hčerko v London. Najprej gresta v katoliško cerkev. Tu posebno mika otroka večna luč pred oltarjem.

»Ata, čemu je pa ta svetilka tukaj?« vpraša otrok.

»To pomeni, da je tukaj Jezus, in sicer za onimile zlatimi vratci, ki so na oltarju.«

»Ata, jaz bi tako rada videla Jezusa,« prosi otrok.

»Vrata so zaprta, dete moje,« pouči oče, »pa Jezus je tudi skrit pod tako obleko, da bi ga ne mogla videti.«

»Oh, kako rada bi videla Jezusa!« ponavlja zopet dekletce.

Nato gresta v protestantski tempelj, kjer ni svetilke, kjer ni tabernaklja.

»Ata,« reče otrok, »zakaj pa ni tukaj nobene svetilke?«

»Ker tukaj ni Jezusa, drago dete moje.«

Ta odgovor osupne otroka. Odslej hoče hoditi le v katoliško cerkev, »kjer je Jezus«; v protestantsko je pa niti oče ne more več spraviti. »Jaz hočem iti tja, kjer je Jezus,« odgovarja vedno, »tukaj ga ni.«

To zelo pretrese očeta. Vedno bolj spozna in čuti, da le tam more biti dobro, kjer je Jezus. Slednjič prestopi z ženo v katoliško Cerkev in oba govorita z otrokom: »Tja hočem iti, kjer je Jezus!« Seveda je izgubil svojo jako dobro službo, in moral je nanovo skrbeti, kako bo preživil sebe in družino. A vse so premagali in so bili zadovoljni in srečni, da so se le mogli pridružiti angelskemu omizju.

O Veliki noči.

Veliki noči je bilo. Takrat, ko priklijejo beli in lepodišeči zvončki na dan in je vsa narava posuta s pomladnim cvetjem. Tudi lastovke se že vrnejo z juĝa. V prerojeno naravo zazvoné velikonočni zvonovi veselo Aleluja.

Kdo bi nestrpno ne pričakoval Velike noči? Saj nam prinese novo obleko, novo belo krilo, nov klobuček in nove čeveljčke, da gremo lahko k božjemu grobu molit za nas križanega Boga. In piruhi tudi niso najzadnja reč. Tako so lepi in rdeči, še bolj rdeči in bolj obarvani kakor lica male Ivanke.

Pred Veliko nočjo, na cvetno nedeljo, pa nesemo lepo okrašene, s pisanimi trakovi in z bršljinom in z oljkami opletene butare v cerkev. Na butari pa so obešena jabolka, pomaranče, fige in podobne reči. Ej, ko tako lepo dišijo! Pa nalože dečki butare na mlade rame in hajdi v cerkev k maši in blagoslovu. Kako je vsak fante ponosen na svojo butaro!

Tedaj je nesel našo butaro moj bratec. Jaz pa sem šel poleg njega z jabolkom v žepu. Jabolko ni bilo majhno, še celo veliko je bilo, ako si ga ogledoval z napol zatisnjenimi očmi. In jabolko v takem času, kakor o Veliki noči, tudi ni navadna reč — kakor črna vrana, kakor kamen na cesti.

Po vsej poti, ko smo šli k maši in od maše domov, so sekali fantje jabolka in piruhe. Kako je bil srečen oni, ki je dobro zadel v jabolko: takoj prvi pot in ni izgubil krajcarja, ampak je dobil še jabolko!

Drugi otroci so se bahali s krajcarji, ki so jih dobili pri sekanju. Tedaj je pa prišlo na misel tudi meni, da bi dal svoje jabolko sekat. Morda bi res dobil tudi kak krajcar, dva krajcarja, tri, pet ali še več.

Premišljeval sem in naposled sklenil, da bom dal jabolko vseeno sekat, bodi že kakorkoli.

Zanimalo pa me je zdaj še to, kako bom držal jabolko in na koliko potov bom dovolil. Zvesto sem opazoval pri drugih. Nekateri so stiskali piruh v roki

tako tesno in skrito, da si ga komaj videl. In vendar! Nekateri so bili mojstri v sekanju in so zadeli.

Prišli smo do cerkve. Cerkvenik je potegnul za vrv in je pozvonil. Ljudstvo se je že gnetlo v cerkvi. Cel gozd butar je bil v cerkvi, in srečen si bil, če si mogel videti gospoda pri oltarju, ki so blagoslavljali butare, pomaranče, jabolka in podobne reči.

Dolgo je bilo sveto opravilo in velika gneča je človeka kmalu utrudila. Jaz pa nisem čutil nobene utrujenosti. Vso mašo me je motilo in sem pregrešno mislil le na svoje jabolko in na tihem sem molil, naj bi mi ga nihče ne zadel. Zaupal sem in sem trdno veroval.

Šli smo od svete maše domov. Hotel sem poizkusiti svojo srečo. Kar sredi pota sem se junaško ustavil in krepko vprašal: »Kdo gre sekat?« In sem pokazal svoje jabolko vpricho množice.

»Na koliko potov?« mi je fant odgovoril.

»Na en pot!«

»Kako držiš?«

»Tako-le!« In sem držal jabolko kar na dlani — kar celo sem kazal.

Tovariši, ki so stali okoli mene, so se zasmejali.

Jaz sem jih začudeno pogledal. »Čemu se smejete?«

»Tebi in tvojemu jabolku. Kmalu boš ob njega, ako ga boš tako držal!« so odgovorili.

Jaz jim pa nisem verjel. Prepričan sem bil, da govore le iz zavisti, ker mi ne privoščijo krajcarja, ki sem ga bil tako potreben. Za trdno sem veroval, da ne bo mojega jabolka nihče zadel; jaz pa bom štel pridobljene krajcarje.

Držal sem jabolko in skrbno gledal, da krajcar kam daleč ne odleti, da bi ga ne bilo treba iskati.

Fant je že mahal z roko in medtem, ko sem jaz gledal naokoli in pričakoval krajcarja, je že priletel s tako silo v moje jabolko, da se je skrnil pred mojimi očmi. Zamizal sem, kakor da bi mi bil priletel v čelo.

Fant pograbi jabolko in se mi zahvali posmehljivo zanj. Vsi naokoli so se zasmejali. Jaz sem pa stal ves osramočen pred radovednimi obrazi.

Zajokal sem in sem z žalostjo in obupom nad svojo srečo hotel imeti jabolko nazaj. Zvijal sem se in ga hotel fantu iztrgati iz rok. Stokajoče sem kričal:

»Daj mi krajcar, saj je krajcar moj!«

»Kakšen krajcar! Kaj si ti zadel!«

»Jaz sem dal sekati in je zdaj krajcar moj,« sem spet jokal in se cmeril okoli njega. Ljudje so pa šli mimo in so vsi gledali.

»Otrok neumni,« mi je rekel fant, »pojdi se soliti in ne dajaj sekati nikomur več, da te kdaj morda še ne zlasajo za tvojo neumnost!« Tako je rekel in je vržal moje jabolko s ceste daleč na njivo.

»Tam ga imaš.« Jabolko je teklo v dolino, jaz pa za njim, na glas jokajoč.

Na cesti so se tovariši hkratu zasmejali in zakričali: »Kaj te ni sram, Jože, kaj te ni sram!«

O, bilo me je sram, sram pred samimseboj in sram pred drugimi ljudmi. Hudo mi je bilo za krajcar, še huje pa za moje jabolko, ki se je valilo v dolino.

Jan Reginov.

O Veliki noči.

Poslušajte, bralci mali,
kaj so danes meni dali
moja ljuba dobra mama,
ko sva bila v sobi sama.

Slastno to je narejeno,
znotraj še celo medeno;
jamo pa ima po sredi.
»Čudnareč — kaj je, povedi!«

Stvarca ta je vsa okrogla,
da bolj biti bi ne mogla;
barve zgoraj je rumene,
lepše ne poznam nobene.

To igrača ni nobena,
je povitica pečena.
Dober — dober je ta spaček,
saj je vendar moj kolaček!

Fr. Zdravko.

Pismo iz Črne gore.

Sprejmite pismo, dragi bratje in sestre slovanske, iz najmanjše in najrevnejše slovanske zemlje.

Mislím, da ste pač že čuli o Črni gori; menda pa le ne veste, kakšen je naš svet.

Pri nas živi tale pravljica: Ko je Bog ustvarjal zemljo, je nosil v vreči kamenje ter delal brda in gore. A ko je prišel k nam, se mu je vreča pretrgala, pa je padlo na naš svet največ kamenja. In zato je, pravijo, pri nas samo skalovje in pa kamenje.

In res, malokje na svetu je na takó majhnem prostoru toliko hribov in gor kot pri nas. Drugje so po hribih gozdi, njive in livade; pri nas pa malodane sam gol kamen. Le tuptam je peščica zemlje, kjer sadimo krompir, sejemo koruzo ali žito ali pa raste pičla travica za koze in za drugo blago. Vse drugo je gol kamen. Lehko hodite dolgo, dolgo, pa ne boste videli ne hroščka, ne ptička. Pa kje naj se vzame hrošček, ko nima na kamnu kaj jesti; kje naj se vzame ptiček, kjer ni niti hroščka.

Težko življenje živimo na tako revni zemlji. Toda mi, Črnogorci, imamo vendar to svojo zemljico tako radi, kakor da je od suhega zlata. Ljubimo jo, saj je to domovina naša. A kakšen bi bil sin, ki bi ne ljubil svoje domovine?

Vem, da tudi vi, bratje slovanski, tako ljubite svojo domovino. Zato vas pozdravlja vaš brat iz Črne gore.

Preložil Jožef Gruden.

Dve pesmi.

Zapel je starček
o radostni pomladi,
in z njim je pelo dete
o pisani livadi.

Starost je pela pesem
in pela je mladost —
oj vsepovsod prinesla
je vesnica radost!

Bogumil Gorenjko.

Pozdrav Marijin.

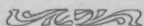
O, ta zima dolgočasna!
In ti vigred prepočasna,
kaj te letos še ne bo?
Smo kapelo naredili,
radi bi ji vence vili —
pa še rože ne cveto.

Smo že deda — gola resnost!
povabili na slovesnost.
Še prerano? I, seve!
Glejte, dedek že prihaja,
noga malo mu zastaja,
vendar še preneglo gre.

Smo zvonovom naročili,
da slovesno bi zvonili,
ko se praznik naš začne.
Čujte! Čujte! Že zvonijo
rajskomilo melodijo,
kakor ptice bi prišle.

O, ti vigred zakasnela,
kdaj boš zopet zacvetela?
Pozno prideš čez gorô.
»Tam pred rajsko domačijo
čakala sem na Marijo:
vse pozdravlja vas lepo.«

Silvin Sardenko.

Deklica in cvetica.

Draga moja Rozika!

Pomlad se bliža, in tvoj vrtec, ki ga tako ljubiš, se pomladi. Če pogledaš cvetno gredico zdajle v februarju ali v marciju in pa pozneje, v juniju ali juliju — kakšna razlika, kajne!

Suščev veter piha preko gole, črno zagnojene gre-dice, iz katere diha morda prav malo prijeten vonj. Sredi nje pa stoji brezlistno, sivo-zelenkasto deblo vrtnice (gartrože). Ko pa nas obiščejo poleti sv. Alojzij in sveta brata Círíl in Metod, tedaj se pa vzradosti tvoje oko nad prekrasno žarečim cvetjem, čigar duh napolnjuje ves vrt.

Ali si pač že kdaj pomislila, draga učenka, kdo je tisti mojster, ki prečara umazani gnoj v čudovito cvetko? — »Rožni grm,« porečeš, »je ta umetnik.« Res je: rožni grm sesa iz črne, gnojne prsti sokove za barve in duhove, ki nimajo na sebi niti najmanjšega sledu od gnoja. Toda

oglej si temnomodro vijolico, ki jo tako lahko dobiš v grmovju za vodo! Odkod pa ta sladki duh, odkod globoka njena modrina? Pričarana sta iz rjave prsti. Vsaka rastlina je čudovita delavnica, v kateri izpreminja Stvarnik snovi zemlje v cvetje.

Ljuba Rozika! Mi ljudje moramo pač zardeti pred cveticami. Na dišeči vrtnici še nisi nikoli opazila najmanjšega duha po prsti. Glej, tvoj obrazek bi morala biti taka cvetoča vrtnica! Zemlja, v kateri raste tvoja vrtnica, je tvoje življenje. Tvoja duša pa naj bo oni rožni grm, ki mora skrbeti, da se izpremeni ves gnoj, to je vse, kar se ti zgodi neprijetnega v življenju, v ljubeznivo, dišečo cvetko, ki naj ti odseva tudi na vedno prijaznem in veselem obrazu. Ne bilo bi pa lepo, ako bi se ti vsaka bolečina in neprijetnost brala že oddaleč z obraza kakor veliko oznanilo (anonsa) na zidu hiše ali napis nad vrati prodajalne. Koliko deklic tvojih let pač pozablja, da je ni vrtnice na dekliškem licu, ako si ne prizadeva duša izpremeniti in požlahtniti vse zoprno in neprijetno vsakdanjega življenja. Ako si tudi ti med njimi, daj se vendar poučiti po rožnem grmiču na domačem vrtu! Še lepše vrtnice v posnemo pa najdeš na velikem vrtu svoje matere — katoliške Cerkve. Le poižvedi, koliko je imela trpeti sv. Roza iz Lime v Južni Ameriki ali sv. Nežica ali Kraljica vseh mučencev, Mati božja in Mati tvoja — Marija. Vse te prelepe tvoje vzornice so dobivale ravno iz neprijetnosti in iz trpljenja one žlahtne snovi in sokove, iz katerih so narejale preprijetni duh in goreči cvet — krščanskih čednosti. Tudi tebi se bo posrečila ta umetnost! Prizadevaj si le na vso moč in prosi slehrni dan ljubega Boga, da se boš naučila iz nadlog — potrpežljivosti in premagovanja same sebe!

Kako veselje za tvoje starše in predstojnike, kako prijeten pogled za Boga samega, ako se naučiš, ljuba Rozika, ravno ob trenutkih in urah, ko se ti pripeti kaj prav, prav hudega, premagati samosebe in kazati se bližnjim še bolj prijazno in vedro nego po navadi: smehljati se sredi solznega studenčka, ki ti ga stiska bridkost iz oči — da tako izpremeniš duh prsti v žlahtno cvetje. V jeziku naše svete vere imenujemo to: Popolna vdanost v božjo voljo, premaganje samegasebe.

Če bom potem opazil kak dan, da si posebno prijazna in vesela in si prizadevaš na vse strani storiti slehrnemu kaj dobrega, si bom mislil na tihem: »Gotovo se je pripetilo naši Roziki danes nekaj zelo neprijetnega!« Teda j, ljubi otrok, se ti ne bo več treba sramovati pred rožnim grmom na vrtu, po pravici boš nosila svoje krstno ime — Roza. Fr. P.

Naši Minki.

Tu klečiš pred svojim Bogom,
sama prvič živ oltar,
blaženo v očeh ti plava
lilij belih jasni žar.

Mirta, ki krasi ti glavo,
ve, da lepša si od nje,
a še bolj visoko ceni
Jezusove te Srce.

V tvoji zornolepi duši
se odsvita pol neba,
prvoobhajilna sreča
z malih ustec se smehlja.

Draga, ljuba si mu bila,
zorna kakor cvetni maj
in zato te je presadil
s solzne zemlje v večni raj.

Minka, angel si nedolžen,
angelski pogled je tvoj,
angeli na tvoje čelo
vtisnili odsev so svoj.

Prosi, Minka, v rajski slavi,
kjer tvoj duh se veseli,
da vzcvete še mnogo lilij
čistih, kot si bila ti!

Jezusova cvetka.

Glejte jo, ljubko, nedolžno deklico v prvoobhajilni sreči. Tako io je gledal solnčni majnik 1910. leta, ko je pristopila prvokrat k mizi Gospodovi, letošnji majnik pa ji bo natrosil svojega cvetja na svežo gomilo.

Minka Vodušková je bila rojena 13. junija 1899 v Ljubljani. Obiskovala je vseskozi notranjo uršulinsko šolo v Ljubljani in posečala letos drugi meščanski razred.

Minka je bila izredno pridna, vzorna deklica. Z vso iskrenostjo svoje detinske duše je bila ljubeče vdana svojim blažim staršem. Ata in mam o srečevati, njima napravljati veselje, to ji je bila vedno najsvetejša naloga. Zato so jo pa tudi starši zelo ljubili, da, ne rečem preveč,

† Minka Vodusek (28. aprila 1910).

tiho spoštovali. In to spoštovanje je Minka zaslužila. Nežna, rahločutna, je razbrala svojim roditeljem vsako željo z obraza, hoteč jih v vsem kar najpopolneje zadovoljiti. Z otroško preprostostjo jim je zaupavala vse, kar jo je težilo in radostilo, skrivnosti ni poznalo njeno odkrito srce.

Posebno se je odlikovala Minka po svoji pobožnosti. Goreče se je pripravljala na prvo sveto obhajilo, in ko je prišel Jezus prvikrat v njeno srce, je bila vsa izpremenjena, nekako poveličana; nekaj angelskolepega je plavalo na njenem obrazu. Teden dni po prvem svetem obhajilu je pritekla k svoji materi ter ji rekla: »Mamica, moj srček je še brez vsake lise« (brez madeža).

Odkar je okusila nebeško hrano, je pristopala prav pogosto k mizi Gospodovi, to posebno vsak praznik Matere božje, ki ji je bila tudi iskreno vdana.

V šoli je bila Minka veselje in ponos svojih učiteljic. Nadarjena, pa tudi jako marljiva, vestna in skrajno natančna, je vršila svoje dolžnosti kar najbolj zadovoljivo. V občevanju prijazna, ljubezniva in preprosta, je bila ljubljenska vseh svojih součenk. Nad vse ljubka pa je bila Minka v svoji nedolžnosti. Veselje jo je bilo gledati in poslušati, kadar je bila v šoli vprašana. Njen plemenito mirni nastop, njena prikupljiva skromnost, njeno pametno odgovarjanje, vse, vse je pričalo učiteljici in učenkam, da je Minka res vzorna učenka. Posebno rada je deklamirala pesmi, saj ji je pa tudi vsaka deklamacija izvrstno uspela.

Taka je bila Minka, ko je prišel 30. januarja Jezus ponjo. Prišel je nenadno, a našel jo je pripravljeno za odhod. Prejela je z ganljivo pobožnostjo sveto Popotnico. Nič ni tožila o svojih bolečinah, saj je imela samo eno skrb, da ne bi povzročila svojim staršem prevelike bolesti. Ko so se bližali zadnji trenutki, je uprla oko v steno bolniške sobe, obraz ji je lepote zažarel in je zaklicala nepopisno vesela: »Mamica, kako jaz lepo vidim, kako je lep!« Kmalu nato je mirno zaspala, Jezus je odnesel lilijo v raj. Blagor ti, naša ljubljenska! Raduj se v Bogu! Pa prosí za nas!

M. Elizabeta.

Malta.

Kaj pa to ime? Kako pride sem v Marijin zvonček? Takoj vam, dragi otročiči Marijini, to razjasnim in ustrezem vaši zvedavosti. Gotovo že veste, da se vsako leto obhajajo veličastne slovesnosti na čast sv. Rešnjemu Telesu (evharistični shodi), zdaj v tem, zdaj v drugem velikem mestu. Nedavno je bil tak svetovni shod v proslavo božjega Zveličarja v Kanadi (v Severni Ameriki), potem v Madridu, lani pa na Dunaju. Preprosti in odlični ljudje, bogati in revni, duhovniki in svetovniki kar tekmujejo ob takih prilikah, kako bi bolj počastili evharističnega Jezusa, kako bi mu napravili sijajnejše javno in očitno počeščenje. Letos meseca aprila bo pa taka svetovna proslava na Malti. „Kaj je torej Malta?“ vprašujete najpoprej. Malta je velik otok. „Kje pa je?“ Tam doli na jugu, v Sredozemskem morju, med Afriko in Sicilijo. Glavno mesto Lavaletta je nekoliko manjše od Ljubljane. Tam doli na tem rajskem otoku je že meseca januarja in februarja skoraj tako gorko in prijetno kot pri nas poleti. Zato pa je tam že zdaj, ko berete to poročilo, vse v zelenju in cvetju. Med drugim sadjem, ki tam dozoreva, omenjam, dragi prijateljčki, vam tako priljubljene oranže, fige in mandarine . . .

Tja doli bodo torej prihodnji mesec pohiteli vneti častilci sv. Rešnjega Telesa iz vseh delov sveta; tja bodo šli tudi nekateri Slovenci, ki bodo poromali tiste dni v večni Rim, k sv. očetu papežu Piju X., k poglavarju sv. katoliške Cerkve.

Ali veste, kdo se pa še prav posebno veseli take proslave Jezusove v presv. Rešnj. Telesu, kakršna je bila lani na cesarskem Dunaju, in kakršna bo zdaj v mestu Lavaletta? I, kdo neki bolj kot dobri otroci Marijini, prijatelji Jezusovi! Saj tisti, ki ljubijo nebeško mater Marijo, ljubijo in morajo ljubiti tudi Jezusa. Saj ste čitali v „Angelčku“, koliko tisoč dunajskih otrok je lani ob evharističnem shodu na olepšanem in okrašenem vrtu kneza Schwarzenberga pristopilo skupno k sv. obhajilu. Kar šest škofov je bilo tam, ki so maševali na prostem, duhovniki so pa obhajali drobno deco. Kako lep prizor! Enako bodo tudi na otoku Malta pripravili na tisoče

ljubljenčkov Jezusovih za sv. obhajilo, kajti tudi tam so dobri katoliški kristjani, ki radi pogostokrat prihajajo k sv. obhajilu in ki so, če le možno, vsak dan pri sv. maši. Sv. maše se prično tam ob zelo zgodnji jutranji uri, da morejo biti zraven tudi delavci, ki so pozneje zadržani. Ob devetih pa je v ondotni škofijski cerkvi sv. maša za uradnike in državne uslužbence. To, kar tukaj pišem, je povzeto iz poročila škofa Heylena, ki je že odšel na otok Malto, da kot stalni predsednik evharističnih shodov priredi vse, kar je potrebno za prihodnjo svečanost. On pravi: Tukaj je zlasti med moškimi veliko častilcev sv. Rešnjega Telesa, ki prejemajo sv. obhajilo ne samo vsak mesec, ampak še večkrat na teden. Ako nesejo sv. popotnico bolniku, zvoní tudi ponoči; ljudje vstanejo, razsvetle okna, množica nočnih častilcev pa spremlja mašnika do bolnikove hiše. Ako gre duhovnik s svetim Rešnjim Telesom k bolniku mimo guvernerjeve palače (guverner = poglavar otoka je protestant; otok je namreč v angleški posesti), nastopi straža in izkaže sv. Rešnjemu Telesu vojaške časti.

V šoli ima pouk krščanskega nauka častno mesto. (Jezik je angleški, italijanski — pa tudi maltski.) Časopisi so (razen enega za vojaštvo, ki je protestantovsko) pisani v katoliškem duhu. Nobenega slabega časopisa nimajo na celem otoku; druge časopise od drugod pa Maltežani kratkomalo zavračajo.

Na tem lepem otoku se bo torej izvršila letos velika proslava sv. Rešnjega Telesa. Kakor lani, se boste vi, otroci Marijini, tudi letos v duhu udeležili tega slavja, ki bo veljalo našemu najboljšemu prijatelju Jezusu. Kako v duhu? Tako, da boste čimvečkrat obiskali Jezusa, ki vas čaka v tabernaklju, pa da ga boste večkrat, zlasti tiste dni (koncem aprila) pobožno prejeli v sv. obhajilu. Ali veste, komu boste še s tem napravili največje veselje? — I, seveda Mariji, svoji nebeški Materi! A. Č.

Lastovk še ni.

Lastovk še ni;
daleč na jugu
solnce jim sije,
tamkaj jim klije
rožna pomlad!

Lastovk še ni;
pa jih ne bo še,
dokler doline,
dokler ravnine
snežec bo kril!

Lastovk še ni;
ko pa zelene
bodo spet trate,
pridejo v svate
radostne spet!
Bogumil Gorenjko.

Demant.

(Priobčila Z. Kl.)

a
a a a
a č č č č
č e e e i i i
k k k k l l m m m
n n n o o o o
o p r r s
t v v
z

Besede značijo: 1. soglasnik; 2. orožje; 3. moško krstno ime; 4. žensko krstno ime; 5. cerkveni praznik; 6. posoda, iz katere se pije; 7. gora na Kranjskem; 8. strelno orodje; 9. soglasnik.

Razvrsti te črke tako, da se bo navpik in napošev čitalo ime velikega cerkvenega praznika.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil »Internus«.)

Zakaj polž tako počasi hodi?

(Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.)

Listnica upravištva.

Lepa hvala onim blagodušnim mladino ljubom, ki se trudijo s priporočanjem in naročevanjem naših listov, posebno »Angelčka«. Želimo si jih pa še več. Novim naročnikom še zmeraj lahko postrežemo. Obenem prosimo, da naj se v kratkem poravna naročnina, kjer je še zaostala.